

Dušíčková 2022

aneb

... bláto? A na podzim?...

Dušíčková

29. - 30.10.

Dušíčková. Zavání vám to podzimem? Né? Tak to by mělo. Kdy že jsou ty dušíčky neboli Památka zesnulých? Druhého listopadu? A není to tak trochu podzimní měsíc? Jenom škoda, že nejedeme celovíkendovou výpravu. Bývali bychom jistě navštívili nějaký venkovský hřbitůvek nejlépe hodně pozdě po setmění. A třeba bychom nějakou tu dušíčku potkali. Tak třeba za rok...

Sobota 29.10.

Sraz je naprosto neočekávaně, jako skoro vždy, na Hlavním nádraží. Necháme se dovézt do Čerčan a pak po trase domů. Velice pěkně, že? Účast přislíbili Lenka, Standa a Dig. A hned jsou tu dvě změny. Lenka pojedje z Hlaváku, na tom se nic nemění. Dig přistoupí ve Vršovicích, neb je zde bydlištěm a bylo by poněkud slaboduché jet s velkou námahou přes kopec na Hlavák jen proto, aby za pár minut projel vlakem nádražím, které má dvě minuty jízdu kolmo od bydliště. A Standa? Ten to řeší ještě elegantněji. Vlak vynechá úplně a kolmo se dopraví rovnou do Čerčan. Jest totiž obyvatel Jesenice u Prahy a tato ves nemá nejmenšího spojení na trať Praha – Tábor – České Budějovice, zato do Čerčan to má, co by kamenem dohodil a zbytek dočůral proti větru.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	1843	0	0	6

A světe div se, všechno proběhlo dle plánu. Lenka nastoupila na Hlaváku do přední části vlaku, dnes ví, že pantáček tady obrací a jede zpět do Benešova a už si neplete přední a zadní část vlaku, Dig přistoupil ve Vršovicích a Standa opravdu čekal v Čerčanech.

Cestu vlakem jsme s Lenkou prachšprostě prokecali. Neviděli jsme se už měsíc a stalo se tolik věcí, které jsme museli probrat...

Čerčany, vystupujeme. Nebudu popisovat, jak jsme se dostávali do podchodu a pak ven, snad jen zmínka o tom, že směrem na první nástupiště mají nájezdovou rampu. Na ostatní nástupiště ne. A jak tak koukám, Standa v poklidu a rozjímání sedí na lavičce. Přivítal nás dotazem, kde jsme tak dlouho. Ostatní cestující jsou již pryč. Jo, zdrželi jsem se. Lenka ohlásila poruchu předního světla, a přesto že ho dneska určitě potřebovat nebude, kouknul jsem se na to. Závada je jasná. Výtekly jí tam baterky. A přesto že má nové, světlo nesvítí. Pokusil jsem se vyčistit kontakty, ale něco nevyšlo a světlo nesvítí i nadále. Nic, teď se tím zabývat nebudeme, Standa čeká. Tak to byl důvod zpoždění.

Odjíždíme. Dnešní trasa není nijak náročná, tedy kromě vrchařské prémie u Jílového. Ano, opravdu to pojedeme nahoru. Ale protože se mám rád a jízdní kolegy také nechci úplně zničit, naplánoval jsem cestu terénem, který stoupá podstatně méně, na poněkud delší cestě. A navíc právě v těchto končinách bude dnešní jediná atrakce.

Je krásný den, kolem je mlha, kterou prosvěcuje slunce. Mistry je už roztrhaná a spolu s krajinou tvoří krásná panoramata.

Zatím se jede velmi dobře, jen jsem upozornil Lenku, aby nepřepálila začátek. Až do Poříčí n. S. sice jedeme po silnici, ale třicítka se mi zdá na rozjezd opravu odvážná. Všechno se srovnalo za Poříčím, kdy jsme poprvé vjeli do terénu. Pálíme to devítkou do krátkého prudkého kopce. Nahoře je krásně. Mlha je na ústupu, slunce trochu hřeje. Výhledy jsou zde pěkně podzimně barevné.

Ani jsme si to nestačili užít a jsme v Bukovanech, kde najíždíme na silnici. Jede se podstatně lehčeji a za pár okamžiků jsme v Týnci n. S. Pro tento okamžik tu není nic, co by stálo za zastávku, a tak jedeme přes most, pak kousek nahoru na sídliště a po stezce ven z města. Jede se pěkně. Vlevo od nás pokojně protéká Sázava, chvilku hlouběji pod námi, chvilku na naší úrovni, záleží na tom, jak silnice stoupá a klesá. Mlha už úplně zmizela, barevná krajina osvětlená slunečními paprsky vypadá velmi dobře.

Máme za sebou pár kilometrů, chtělo by to malou pauzičku.

Místo jako stvořené je na zastávce autobusu vedle hospodského stánku v Prosečnici.

To celé hned vedle blázince. Ted' už možná bývalého. Jak příznačné. Vlastně je to trochu jinak. Tady dole ve velké, asi hlavní a úplně honosné budově bývalo plicní sanatorium. Objekt čekající na nás je, nebo aspoň býval, kousek výš ve stráni ve stejném areálu jako sanatorium. Kdysi jsme ho náhodou našli při slaňování neprůchodnou cestou shora k tehdejšímu opěrnému bodu dole u řeky. Standa našel, že dnes je to domov seniorů. Tedy aspoň ta hlavní budova. Pěkné místo. Jen by mě asi do běla rozpaloval hluk z trati přímo nad budovou, kudy poměrně často jezdí vlaky.

Kromě odpočinku si smáčíme zobáčky ve vysokooktanovém čaji. Je to něco jako energetická bomba. Pokud toho vypijete víc, budete nalití jak bomba. Takové množství však s sebou nemáme. Je tu krásně. Odpočinek proběhl k úplně spokojenosti a je nejvyšší čas se zase kousek posunout.

Pokračujeme po silnici. Zase se jede pěkně. Jen jsme už dost blízko k Jílovému a tam nechcem. Silnice vedoucí téměř kolmo vzhůru nás opravdu neláká. Někde blízko by měla být očekávaná odbočka. Aha, támhle.

Odbočujeme do terénu. Jde o polní cestu s pevně utlačeným suchým povrchem. Dá se po tom celkem dobře jet. Slunce už svítí naplno, scénérie kolem jsou podzimně barevné, panuje tu pohoda. A ani to není tak do kopce, jak to vypadá na mapě. Pořád výškově oscilujeme podél trati. Na to, že musíme vystoupat nad Jílové je to do kopce jen nepatrně. Pomalu se blížíme k první a jediné dnešní atrakci. Má to být zřícenina Včelního Hrádku. Na internetu o tom píšou jen velmi nejasně, a tak to jedeme prověřit.

Za malým vyhoupem jsou dvě věci. První je bouda s nápisem Paliva. Neupoutala by mě. Ale Lenka ji začala fotit a velmi nadšeně cosi povídá o nějakých věcech souvisejících s investicemi. Asi nám to vysvětlí sama.

Druhá věc je železniční přejezd. Má velmi zajímavý jízdní řád. Pro auta a jiná vozidla. Rozhodně bych nedokázal najít kdy můžu přes přejezd jít.

Zrovna střídavě blikají červená světla a projel motorák. Odjel, světla přestala blikat, kolem všechno ztichlo, auto stojící tu s námi nastartovalo a pomalu se rozjelo. Za přejezdem je velmi příkrý kopec nahoru. Naštěstí asfaltový, a ne moc dlouhý. Na jeho vršku nás čeká velmi složitá dopravní situace. Silnice je velmi úzká. Na jedné straně neprůhledný, hustý les, na straně druhé podezděný plot. Vejde se tam jen jedno auto. Vedle něj absolutně nic. Musíme počkat až zde nahromaděná auta nějak vyřeší průjezd. Pak jedeme i my. Trvalo to dlouhých deset minut. A zase jedeme.

Zalezlo slunce, je syrovo a vlhko. Z asfaltu se stala lesní cesta pokrytá mokřým barevným listím, a celé se to naklonilo vzhůru. Podle mapy jsme skoro u atrakce. Při záběru mi podklouzlo zadní kolo. Hmm, tak tohle už nedám. Kopec není dlouhý, ale malý vyhoup je příkrý. No nic, kousek se projdu. Lenka žádá o zastávku. Teď? Padesát metrů od hrádku? Musí to být? Musí. Zastávka není kvůli Lence, ale kvůli Standovi. Je mimo kolo a cosi loví v listí. Nějaký klacek, nebo co to je. A není to klacek, je to řetěz. Jeho. Jo tak přesně tohle jsme

potřebovali. Pravdou je, že si už pár kilometrů ztěžoval, že mu vzadu na kole něco podivně cvaká, ale jen když šlape. Nezapálilo mi to. To přece dobře znám. Bývalo by stačilo najít článek, který to dělá a přenýtovat jej. Takhle budeme muset poničený článek odhodit a řetěz snýtovat. Není to nijak závažný problém, nýtovák mám, snýtoval jsem desítky řetězů, Standa to taky umí, tak vlastně není o čem. Vybrali jsme si relativně rovné místo vedle cesty a pustili se do toho. Šlo to celkem dobře, za deset minut jsme od šmíru až za ušima, ale výsledek se dostavil. Standa může pokračovat v jízdě a pokud bude řetěz šetřit, má reálnou šanci dojet až domů. Pokud povolil jeden článek, lze předpokládat, že je načatej celej řetěz a opakovat celou operaci by sice ještě několikrát šlo, ale fakt se mi nechce. Částečně jsme se očistili a budeme pokračovat.

Mezi tím, co jsme si užívali rochnění ve šmíru, Lenka objevila strom. To by v lese nebylo až tak nic mimořádného. Ale tenhle má u sebe zelenou ceduli a na ní nápis Památný strom.

Ale co dělá tady uprostřed lesa? No, vlastně jo. Jsme pár metrů od Včelního Hrádku a je třeba přihlídnout k tomu, jak to zde vypadalo v době rozkvětu tohoto objektu. Pak ano, mohl to být třeba strom u cesty, případně Božích muk anebo smluvní strom. Má se na mysli strom, který se zasazoval na místě, kde se uzavřela nějaká významná smlouva. A teď už hurá na atrakci.

Podle mapy jsme tu. Kromě kamenné zdi a hromady kamení vedle několika polorozpadlých budov tu je jen zarostlý a zpustlý areál. Ano, v dostupných materiálech to píšou. Takhle dopadlo sídlo, které kdysi bylo chloubou... Ale nynější majitel má fakt smysl pro humor.

Celé jsme si to prohlédli, přečetli materiály, popovídali si o tom a zase popojedem.

Dig.

Včelní Hrádek mne překvapil tím, že vlastně vůbec nebylo vidět, že by tu nějaký hrádek byl. U tě zdi nebylo možno určit z jaké stavby zůstala, věřím tedy, že to je z toho hrádku

Sar.

Kousek jsme se vrátili a pak se vydali k chatám. Je jich tu docela hodně a jako celek se to jmenuje Včelí osada. Výhoda je, že tu mají asfalt. Nevýhoda – je do kopce. Hodně. Jakmile byl svah sjezdový, šli jsme do sedel. Už zase svítí slunce a jsme z lesa venku. Akorát nechápu, kde se tady na takové mrňavé silničce uprostřed ničeho vzalo auto. A hned za ním další. Pak tři hned za sebou. Po pauze další dvě. A všechna v protisměru. Lenka pronesla tezi o tom, že jedeme blbým směrem, protože tam, kam jedou ta auta se určitě něco rozdává. Asi jo. Těsně jsme se minuli s dalšími dvěma auty a za chvíli ještě s jedním. Celou dobu jedeme velmi pomalu do kopce a není kam uhnout. Tedy je můj názor velmi nepříjemný.

Jsmo nahoře. Je tu krásný sluncem zalitý rozhled a opět jako na potvoru s podzimními motivy. Podle mapy se to tu jmenuje Studené.

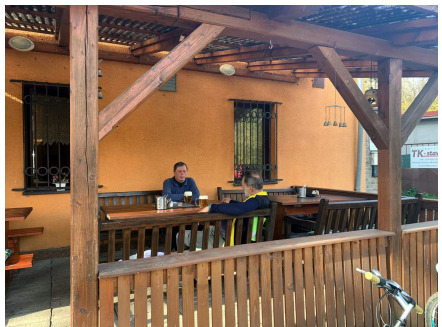
Máme poledne, chtělo by to nějaký podnik, kde nás nasytí. Podle mapy tady v okolí nic takového není. Nevadí, problém není akutní, pojedeme a někde něco určitě bude.

Trasa nás zavedla do terénu. Velmi přírodního a velmi z kopce po velmi rozbitém hlíněném povrchu, vysokou mokrou trávou. Až tak, že jsme šli na mnoha místech pěšky dolů a měli co dělat, abychom udrželi kola ve svislé poloze. A tedy šlo o velmi dobrodružnou část cesty. Po kilometru, s vytahanými rukama a unavenými nohama jsme zase na asfaltu, a to v Dolním Studeném. Dolní Studené? Co mi to jenom připomíná? Měl bych to znát? Jo, jasně to je cesta z Kocouřího údolí. To je to místo, kde je vstup do Štoly Svatého Josefa. Ale nepoznávám to tu. Budeme tedy na té levější cestě, kudy jsem ještě nejel. I Standa ví kde jsme a formou otázek mi napovídá. Přišla Lenka a také si všimla směrovky navádějící počestné pocestné do hospody. Tak to by mohla být ta ona. Jedeme.

No ne tak hrrr. Je to tu sakra do kopce. Bereme to procházkou. Já, protože se mi zase ozvala záda a nechce se mi je dráždit vysokým výkonem, Lenka, protože tvrdí, že nespádla z jahody na znak a nebude se zbytečně dít a Standa proto, že se bojí většího záběru, aby znovu neroztrhl řetěz. Zajímalo by mě, kolik by se ještě našlo důvodů, kdyby nás bylo víc.

Za nějaký ten desetimetr je stoupání zvládnutelné a zase jedeme. Standa už přesně ví kde jsme a navrhl hospodu V lázních. Prý je přímo na trase asi dva kilometry před námi. Dobrá, nic tomu nebrání.

A opravdu, za dva kilometry křížíme hlavní a zastavujeme u hospody. Má zahrádku a je natolik teple a krásně, že zůstáváme venku.

Pivo mají dobré a jídlo? Okamžitě jsem našel v jídeláku čtvrtku kachny. Tak to je to ono. Standa s Lenkou si ze mě utahují a zpochybňují vnitřní objem mého žaludku. Zbytečně. Už mě nic nezviklá. Ani jsme to nestihli pořádně probrat a už nám nesou objednané. Já jsem velmi spokojen. Mají to vynikající a množstvím akorát. A protože kachna musí plavat, poslal jsem ji tam dvě piva.

Teda to jsem ale spokojen... krásně v bříšku, kolem barevný podzim,

teple a slunečno, vedle Standa a Lenka, už jen obligátní otázka: Kde se jim tu leží? Ale to už bych byl vážně nenažranej.

Po odpočinku zase jedeme. Krásně po silnici, a pak nás navigace navedla do terénu. Mělo to být kratší a kolem nějaké studánky. Jenomže po pár metrech mě to přestalo bavit. Cesta je úplně špatná a velmi nepohodlná. Navedl jsem nás tedy na silnici přes Zahořany do Okrouhla. Jelo se báječně. Celou dobu dolů. A docela rychle. A nebýt chyby v Okrouhlu, kde jsem, nevím proč, navedl Lenku na špatnou odbočku na křižovatce, mohli jsme navázat na další skopec dolů do Vraného k Vltavě. Takhle jsme museli zastavit a počkat až se Lenka vymotá z křižovatky. Ještě jednou se omlouvám, nebyl to záměr.

A zase jedeme. Nebo spíš letíme. Je to hodně dolů a po pěkné silnici. Držím Mašinku, aby ji nenapadlo mastit to přes padesát. Přecijen je silnice místy vlhká a v zatáčkách kam není vidět by mohlo být na asfaltu listí. A přestože by bylo jistě velmi dobrodružné vzít to ze zatáčky rovnou rovně dolů, mám za to, že dobrodružství už dneska bylo dost a rád bych se podržel asfaltu. Ale i tak to jede velmi pěkně.

A jsme dole. Vrané nad Vltavou. A teď už to bude jen poklidný přejezd domů. Ještě jsme zastavili u stánku, kde vyvěrá Modřanská stezka na silnici, kde si Lenka dala kávičku, a celkem pěkně jsme si odpočinuli. Ano, Lenka to tu poznala, je to ten stánek, kde jsme na začátku blbnutí s Covidem zažili poslední občerstvení, než vláda všechno zavřela a nám znemožnila výjezdy. A mám pocit, že to dokonce bylo i chvíli přes tyto zákazy. Ale to najdete ve zprávě z roku 2020, Otevírání cest, strana 7.

Vydáváme se na poslední společnou část cesty. Vede po břehu Vltavy, je úplně rovná, tedy co se stoupání týká. Jinak je do dlouhé zatáčky a následně do opačné. Kopíruje meandry Vltavy. Svítí slunce, jede se pohodově.

Zastavujeme pod Zbraslavským mostem. Přesněji pod Mostem Závodu Míru. Zde se odpojuje Standa a hodlá si vychutnat vrchařskou prémii směrem do Jesenice. My s Lenkou pojedeme pořád podle řeky až do našeho rozloučení. Tak teda čau a zase zítra ráno na nádraží.

Standa zamával a zmizel za zatáčkou. Tak jo, popojedem.

Celou cestu až za Vyšehradský tunel si užíváme volným přejezdem. Tentokrát tady není ani moc bruslařů a kočárkářů, kolaři jen elastáci, takže nám nikdo nepřekáží. Pořád svítí slunce a je dobře. Za Vyšehradským tunelem najíždíme na silnici a loučíme se. Na nejbližší křižovatce odbočuju vpravo do Vnislavovy a pojedu do Vršovic. Lenka bude pokračovat rovně na Palackého náměstí, kde se pro další přesun svěří Dopravnímu podniku města Prahy, divizi Pražské Metro, které ji dopraví domů. Tak teda Nazdáááár, a zítra ráno...

Mně na zbývajících třech kilometrech nepotkalo nic, co by stálo za záznam, a tak jsem za pár minut doma.

Teda to byla krása. Škoda že je konec.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	49	1801	58	15,3	10 - 6

Neděle 30.10.

Dnešní sraz je zase na Hlaváku. A stejně jako včera pojedou já z Vršovíc. A nebudu sám. K dnešní akci se přihlásila slovní Irena. Takže to vezmeme z gruntu a sejdeme se u nás v baráku ve sklepe a pak nastoupíme společně.

Sešli jsme se, vytáhli kola ze sklepa a za tři minuty jsme na nádraží. A to i na správném nástupišti a do příjezdu vlaku je všechno v naprostém pořádku. ALE...

Dnes jedeme do Sedlčan. A to je trochu složitější. Z Prahy tam samozřejmě nic přímého nejede, musí to být s přestupem. České dráhy to mají vymyšlené tak, že pošlou rychlík do Budějovic a ten přibrzdí v Olbramovicích a tam my pak přесedneme na motoráček, který nás vyklopí v Sedlčanech. Jako jo, pořádek dobrý. Teď přijde to ALE. Všechny rychlíky směr České Budějovice jsou povinně místenkové. Jak pro lidi, tak pro kola. Z toho vyplývá, že místenky dostaneme podle toho, jak jsou volné, a ne podle toho, jak je chceme. A to nejen na sedadla ale i na vagóny. A jsme u toho. Vlak přijíždí. Kde sedí Standa nemám tušení. Já mám vůz 370, Irena 368. Jsou to vozy s hákama na kola. A protože je každý jinde, nemůžeme si vzájemně pomoci při nakládání. Což já to nějak dám, ale Irena rozhodně svoje kolo do vagónu sama nedostane. Navíc tady ve Vršovících stojí vlak dvě minuty. A aby bylo ještě hůř, ČD se nedaří včas informovat cestující o řazení vlaku. Takže je otázka, kde po zastavení vlaku bude který vagón. Fakt dělají všechno pro naprosto nestresové cestování.

Já mám kliku, vagón 370 zastavil kousek ode mě. Irena se rozeběhla dopředu. Nemám šanci ji jakkoliv pomoci. Jsem ve vagónu a ani jsem nestačil vyhledat hák na kolo s číslem mojí místenky a vlak sebou trhl a rozjel se. Jestli Irena nesehnala pomoc při nakládání, zůstala na nástupišti.

Umístil jsem Mašinku na hák a našel místo, které oplývá sedadlem se stejným číslem jako mám na místence. Je obsazené. Sedí na něm celkem pohledná slečna a začíná zmatkovat. Usadil jsem ji s tím, že ať je tam kde je, já si sednu vedle. Kromě její matky je oddíl prázdný. Zůstala sice vyplašená, ale přestala zmatkovat. Pak jsme se dali do hovoru s matkou, která vyprávěla, jak se zmateně měnila čísla na digitálním panelu s označením sedadel. Bylo mi to dost jedno, protože mám v úmyslu tady všechno nechat a jít se podívat po vlaku, kde jsou ti dva. Mezi tím přišel štíplístek a zkontroloval jízdenky. Pak jsem vzal mobil a napsal Ireně dotazy na to, zda stihla nastoupit, pokud ano, kde je a jestli nepotkala Standu. Dlouho žádná odpověď. Dobrá půjdu to zjistit osobně.

Došel jsem až ke kolu, když se otevřely spojovací dveře do vedlejšího vagónu a v nich Irena. A prý ať jdu k nim, že je tam volno. Aha, takže nejen že nastoupila, ale našla i Standu. Tak to je víc, než jsem očekával. Následuju ji a ob vagón jsme konečně pohromadě. Přisedl jsem a začali jsme probírat světa běh. A proč tu není Lenka. Mně psala, že zazmatkovala v čase, zaspala a že vlak nemá šanci stihnout. Jak by řekl Mladý pán – je velká popleta. Je mi jasné, že k tomu přispěla i změna času. Dnes v noci skončil letní čas a platí čas Středoevropský. Já tyhleto přechody nechávám na automatech a všechny hodiny kromě časovače na troubě mám centrálně řízené z Německa. Takže se samy přenastaví všechny budiky i obyčejné hodiny, čas na počítačích, noteboch, telefonech i jiné technice. Jenom mě zlobí přizpůsobování mě na nový čas. Lenka to bude mít nejspíš všechno ručně. Protože, jak se sama několikrát vyjádřila, s technikou si nerozumí a technika kde jen může, tam si z ní tropí žerty. Škoda, ale nevádí. Letos je ještě jeden výjezd, tak snad...

Kecáme tak intenzivně, a tak zaujatě, že jsou tu Olbramovice. Došel jsem do svého vagónu, ukončil účast v oddíle, kde jsem strávil asi tak pět minut, vstloučil se se slečnou a matkou, sejmul Mašinku z háku a po zastavení vlaku v klidu vystoupil. A ob vagón vepředu už je Irena i s kolem na nástupišti a Standa ve dveřích. V tom okamžiku začali ohlašovat osobní vlak směr Sedlčany. A je to tak blbě, jak jsem si myslel. Spoj zajišťuje motorák ze soupravy Vagonka Studénka. Tedy průser s kolama. Navíc je jízdenkově nějak samoobslužný či co. Upalujeme k němu. Jsem u něj poslední. Jak jinak,

když jsem to měl nejdál. Standovo kolo je už uvnitř. Nevidím tam, a tak nevím, jak je to tam organizované. Spolu s Irenou se snažej nacpat dovnitř Irenino kolo. I to se nějak daří. Pak si vzájemně překážíme, do čehož z rozhlasu zní, máme ukončit nástup, neboť vlak je připraven k odjezdu. Ze dveří se vynořily Standovy ruce, draply Mašinku za příď a vlečou ji dovnitř. Vydátne pomáhám zezadu. A jsme na plošině. Jo, už to vidím. Je tu malé odděleníčko se třemi háky na kola. Je to tam tak úzké, že naše by se tam vešla maximálně dvě, a to ještě blbě. Teď všechny tři naše přibližovadla stojí na kolech, co to jde jsou namáčknutá do odděleníčka a skvostně překážejí. No velká paráda.

Ještě jsme nevešli do hlavního oddílu a motorák se s trhnutím a charakteristickým zvukem dal do pohybu. Dig.

Pro mne byla tato jízda velkým zážitkem, protože mi připomněla jízdu úzkorozchodnou železnici Jindřichův Hradec — Nová Bystřice. Náš současný vlak nebyl tak historický, měl jenom jeden vagon odhadem ze 70. let, jako ten na vzpomínané trase, ale okolo vlaku to bylo podobné. Trat' se hodně klikatila mezi lesy, loukami a vesničkami, vlak houkal na každém přejezdu. Max. rychlost byla 40km/hod, takže jsme mohli v klidu sledovat okolní krajinu, prostě paráda. Připomněl jsem Digovi a Ireně informaci z poslední doby o tom, že provozovatel železnice JH — NB přerušil provoz z důvodu nedostatku peněz. Doufám, že trat' opět zprovozní a budou pokračovat.

Sar.

Sedlčany. Vystupujeme. Motorák tady končí, není kam spěchat. Chvilku trvalo, než jsme se vybatolili před nádraží.

Určil jsem směr odjezdu a můžeme pomalu vyrazit. Aha, tak ne. Irena si potřebuje potáhnout vnitřní stranu plic vrstvou dehtu, aby zalepila díry od kyslíku.

Tak už můžem.

Průjezd Sedlčanama nepřinesl nic objevného. Trochu mě zarazilo, když jsem začal počítat směrem zpátky, že jsem tu nebyl deset let. A jak koukám, nic se tu nezměnilo. Hlavní náměstí je pořád obdélníkové a do kopce, hospoda je tam, co bývala, ani radnici nepřestěhovali, i kašna je tam co ji pamatuju. Prostě nádhera. Mám rád, když někde po delší době přijedu a poznávám to tam.

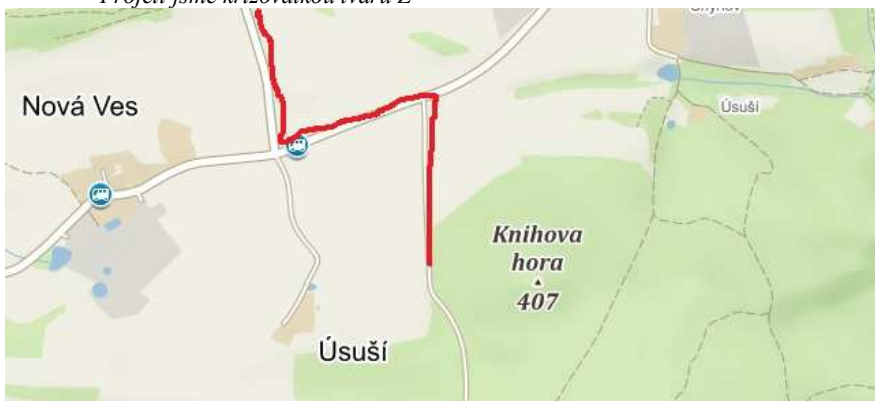
Hned nad náměstím je odbočka vlevo a za pár okamžiků jsme venku z města. Na rozdíl od včerejška není po mlze ani památka. Ale také nesvítí slunce. Tedy vlastně svítí, ale v cestě jeho paprskům jsou mraky.

Dojeli jsme do Kňovic, což je první vesnice od Sedlčan. Naprostá díra. Co je však pozoruhodné, je poněkud větší velmi dobře oplocená zahrada a v ní...

Víte, co to je? Pokud ne, budiž vám ku nápomoci strejda Google a tetička Wikipedie. V přírodě to uvidíte jen s velkou klikou. Pěkné. Takže máme za sebou první dnešní atrakci, i když neplánovanou. Tak jo, jedem. Nijak nespěcháme, cestou kriticky hodnotíme okolí, jede se dobře.

Projeli jsme křižovatkou tvaru Z

a koukám, že nejspíš jedeme do války. Na silnici proti nám stojí obrněný transportér typu Hackel. Zdá se být zbavený výzbroje. A jde o veterána s SPZ začínající písmenem V. Osádka je však vyzbrojena v dobovém, jako kdyby právě sloužila vlasti.

Právě se to rozjelo. Zůstal za tím oblak modrého čmoudu a má to zvuk jako Praga V3S. Znalci samozřejmě upřesní, že i celý podvozek je stejný. No pěkný. Řekl bych, že ti, co mají

tohle za konička do toho taky nacpou tolik jako my za rok a vůbec nechci počítat, na kolik je přijde nedělní dopolední výlet.

Takže válka se nekoná, můžeme pokračovat v krasojízdě. Tedy hned po incidentu, kterého se účastnil Standa. Já už jsem na silnici obkročmo na Mašince, jen našlápnout a jet. Irena cloumá kolo z pankejtů, kde ho měla zaparkované a Standa se pokouší odparkovat ze sestupné hrany příkopu. Ale nějak mu to podklouzlo, či co, ztratil balanc, pustil kolo a začal padat čelně na něj. Zabral instinkt, nebo zbytek dávného výcviku, který ho přiměl stočit pád stranou a přetočit se na záda. Výsledkem byl dopad zády napřed na relativně rovny svah do příkopu a neřízený pád kola tamtéž o pár decimetrů vedle. S Irenou jsme v tak blběm postavení, že nemůžeme dělat vůbec nic. Jen přihlížet. V okamžiku dopadu jsem skoro dole z Mašinky, snažím se ji dát na stojan a jít na pomoc. Než jsem to všechno stihl a Mašinku obešel, hrabe se Standa z příkopu. Zatím to vypadá, že je v pořádku. Ale musíme počítat s tím, že ještě neopadl šok. Ireně se podařilo dostat kolo na silnici a také se snaží o stojan. Standa je na nohou a snaží se rozhodit co právě prožil. Říká cosi o zádech. Nejspíš to nebude vážné, protože měl neskutečnou, nejméně tříkrát zahnutou kliku. Nebo přímo klikovou hřídel? Nejenže se stihnul vyhnout kolu, ale v místě dopadu nebylo ani jediné jablko, kterých je zde pod jabloní opravdu hodně, a ani jiný předmět. Pomohl jsem mu dostat kolo z příkopu, zkontrolovat jej a vypadá to, že můžeme jet.

Než jsme stihli za jízdy pořádně probrat co jsme viděli a Standa prožil, jsou tu Hrazany a s nimi konec asfaltu. Vjíždíme do terénu přesněji na polní cestu. Jede se nad očekávání dobře. Povrch je trochu měkký, ale ne rozbředlý a nebýt to po "vlnkách", jelo by to samo. Kolem panuje podzim, slunce je těsně za mraky, takže k těm barevnostem kolem přibývá mnoho světelných efektů. Líbí se mi tu.

Za účelem sjednocení skupiny stojíme u naučné tabule. Tahle se věnuje Hrazanskému Oppidu. V Irenině překladu Opidárium.

Tak, pravda, místo je to velmi pěkné a dobře situované. Ze západu prudký svah dolů a tam Slapská přehrada, dříve Vltava, z východu také padák dolů a tam potok / říčka Mastník, na severu soutok. Tedy tu tehdejší obyvatelé měli všechno, co potřebovali. A aby je nikdo neotravoval, stačilo uzavřít hřbet na jihu a hotovo.

Pokračujeme v cestě k další dnešní metě, která je prakticky nad soutokem. A co že to tam je? Stihli jste si za ten rok všimnout co je námětem pro letošní výjezdy? Pokud ne, tak připomínám, že letos navštěvujeme zříceniny a zaniklá panská sídla. Zlí jazykové tomu říkají haldy šutrů. Tedy lze na ostrohu očekávat také nějaké to poskládané kamení. Tohle se má jmenovat hrad Ostromeč.

Jedeme kam až to jde. A protože se tady o to nikdo nestará a neupravuje cestu, je to tu zarostlé náletem dřevin a jiné flóry, a tedy pro další postup v sedle nepoužitelné. A to ani v případě, kdybychom chtěli naše železné miláčky vláčet pěšky. Rozhodli jsme se proto, že je necháme zde a další dobývání hradu proběhne pěšky.

A jsme tu. Hrad Ostromeč je dobyt!

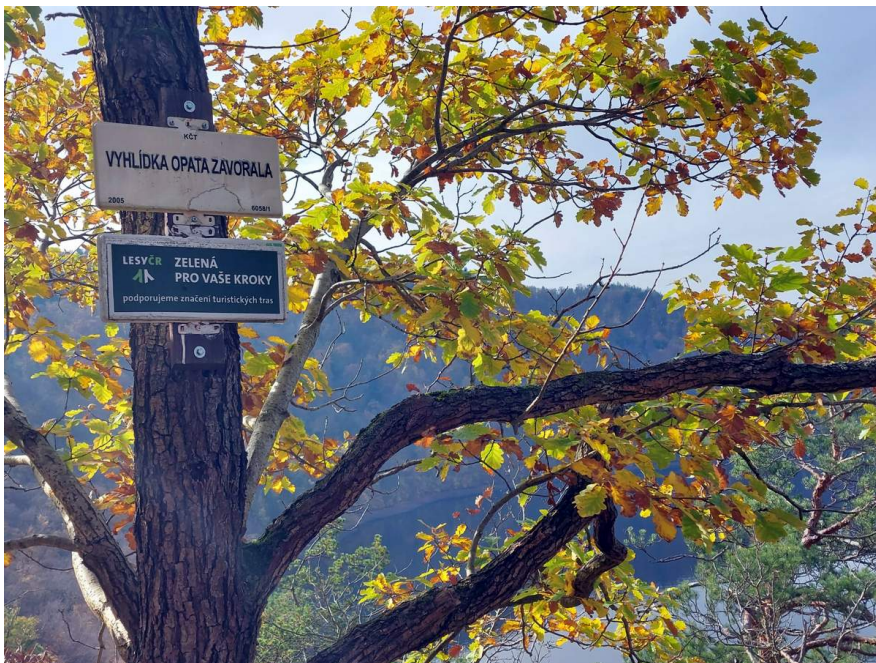

A jak tak koukám, je to zde pěkně rozsáhlé a muselo to být neskutečné. To konec konců vyplývá i z příprav, které tentokrát čte Irena. Dokonce to tady na nějakou dobu ovládli Husiti.

Celé jsme to prošmejdili, srovnávali reál s údaji z příprav a museli uznat, že stavitel fakt uměl a dobře věděl co dělá. Je tu krásný klid a ticho rušené jen šustěním listů, které ještě neopadalo, i toho které právě dopadalo na zem, trochu šumí vítr a tu a tam vypískne nějaký pták. Slunce slabě svítí a je nízko nad obzorem. Nehřeje, ale doplňuje celkově podzimní atmosféru. Škoda že je to rušeno průmyslovými zvuky a zvuky ze silnice z druhé strany přehradního jezera. A navíc někdo přichází. Tak bych fakt nečekal. Je to tu natolik opuštěné a málo známé, že to vypadalo, že budeme dnes jediní návštěvníci. Tak nebudeme. Kromě nás přichází starší pár. Pozdravili jsme se prohodili pár slov a oni nás ujistili, že zaparkovaná kola jsou stále tam kde jsme je nechali a nikdo je nechce. Protože dostat je odtud bude nadlidský výkon. Tak to jsme tak úplně slyšet nechtěli, protože je fakt, že jsme sem docela dlouho sjížděli. Ne nijak prudce, ale dolů to bylo. A protože už toho tady víc nevykoukáme, vydali jsme se zjistit pravdivost slov příchozích.

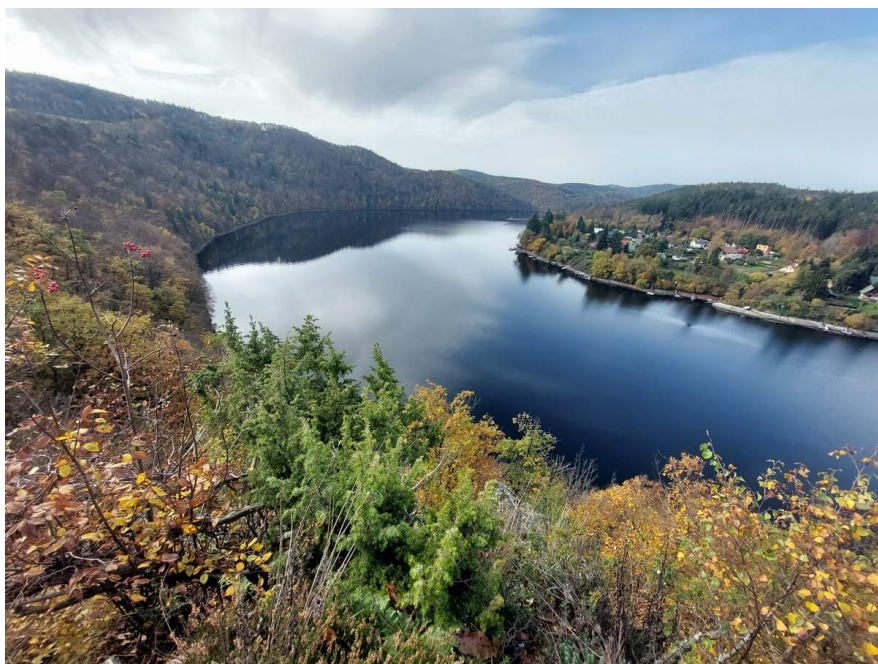
A opravdu. Kola tu stojí přesně tak, jak jsme je tady nechali. Rád bych řekl, do sedel a vpřed, ale terén to nedovoluje. Takže velím: "Tak pomalu půjdeme". A jdeme.

Ne nijak daleko. Druhou součástí atrakce je vyhlídka do údolí s přehradou. Přesněji s jezerem. Jsme u ní.

Ano, vyhlídka je pěkná. A v době fungování hradu to musela být vynikající pozorovatelná.

Fajn, blíží se poledne a chtělo by to oběd. Ale než se odtud dostaneme do civilizace, čeká nás ještě jedna atrakce. Taký šutry. Ale bude snadno dostupná. Cesta k ní vede dole kopcem po modré turistické. Ó jaká mýlka.

Ještě kousek jsme se vraceli stejnou cestou a pak levá odbočka do rozryté lesní cesty. Ano, chápu že je tady potřeba těžká technika, ale jistě by šlo s posledním vycouváním na cestu spustit radlici, a to oraniště aspoň trochu zahladit. Je to tu plné vody a bahna, ale s trochou štěstí a námahy se to dá obejít po nezničené části půdy.

Pak jsem měl nápad, že nasedneme a pojedeme dolů. Podle mapy to půjde. Reál říká něco jiného. Je to móóóc z kopce. Brzdy to sice dávají, ale hrozí pád přes řídítka. Tak moc je to nakloněné. Jdeme pěšky a visíme na brzdách. Jsem opravdu rád, že jedeme na lehko. S plnou bagáží by to bylo zvládnutelné jen po dvojicích. Jeden řídí a brzdí, druhý drží za nosič a patami zaraženými hluboko do terénu brzdí. A do toho v místě, odkud to už nejde zpátky, je částečně zpracovaný, do hlíny zašlapaný, padlý strom. Tady lze gravitaci a náklon svahu s výhodou použít. Tedy za předpokladu poněkud namáhavého manévrování. Jsem za tím vším první. Zaparkoval jsem Mašinku a vydal se na pomoc Ireně. Než jsem se k ní dostal, spadla. Přesně do těch klacků a bláta. Její nadšení neznalo mezí. Odebral jsem jí kolo a vydal se s ním dolů. Zase spadla. A to už nadávání musel slyšet i hajnej.

Později se přiznala že spadla ještě jednou, a to úplně nahoře. Třeba to souvisí s tím, že pozitíří bude listoPAD...

Z téměř kolmého srázu jsme dole, ale pořád není vyhráno. Pořád je to dolů, ale už po relativně normální cestě, ale stále si netroufáme jet. Za chvíli bude křížení s velkou lesní cestou a pak už to půjde. A znovu jsem se přesvědčili, že není radno chválit den před večerí. Kousek od cesty je to všechno poněkud zmatené, ale další směr jsem našel. Leč tím, co jsem našel nejsem vůbec nadšen. Cesta tu je. Široká s vlastním průsekem. Ale taky hluboká a plná vody a bahna. A když říkám plná, tak tím mám na mysli, že i traktor tu měl podle stop velké potíže.

Dobře, zkusíme kopírovat cestu kousek dál v porostu kam se právě snaží z cesty vyhrabat dvojice. On a ona. Tak něco kolem čtyřicítky. Oba zaflákaní od bahna, ona odmítající pokračovat bahnitým jezerem. Pokecali jsme. Oni měli nápad, že po modré objedou kolečko, které tady modrá dělá a vrátí se na start. My chceme po stejné modré opačným směrem s tím, že kolečko uzavřít nehodláme. Podle dvojice je to po cestě blbý ještě asi kilometr a pak se to dá. My jsme dvojici povyprávěli něco o jejich příštím kilometru. A to velmi barvitě. On se tváří, že naše povídání dělí dvěma až třemi, ona viditelně nic nedělá a je vyděšená. Rozloučili jsme se a vydali se vstříc bahnu vodě a špině.

Nápad s kopírováním cesty byl sice dobrý, ale nerealizovatelný. Terén nedovolil. Tady by neprošli ani houbaři. Potvrzuje to nález zdokumentovaný Irenou.

Cesta je opravdu strašná a nedá se ubránit bahnu

na botách,

zadních vidlicích,

obou kolech včetně ráfků a podobně. O čem se dvojice nezminila, je brod. Za sucha by nebyl zajímavý. Nebo jinak. Za sucha by nebyl. Ted' je a částečně zaplavuje cestu. A jak tu projel traktor, nebo co to bylo, je tu velmi hluboko banitě. Kromě toho jsou obě sestupné části cesty do brodu dost příkré. Suma cirkárum, pokud nechceme mít bahno až za ušima, musí se to projet. A to velmi opatrně, ale dost rychle na to, aby šlo s minimálním šlapáním zdolat přehradu z bahna a vyjet až na relativně suchou část cesty naproti. Protože kdybych šlápnul trochu na sílu, podklouzlo by zadní kolo a pak by v lepším případě nezbylo než vystoupit přímo do bahna a vody, v horším případě by to znamenalo se v dřívě jmenovaném vyvážet. A protože jsem prvojezdec a žádné stopy po kolech tu vidět nejsou, nezbyvá než nasednout, poněkud výrazněji zabrat, proletět brodem s vírou, že tam nebude nějaké velké kamení, těsně před průjezdem zadního kola vodou zmírnit záběr a pokoušet se předním kolem mířit na nejprůjezdnější místo v bahnitě hradbě. Povedlo se. Jakmile jsem projel bahnem znovu jsem zabral a jsem z toho všeho venku. Popojel jsem pár metrů, sesedl, dal Mašinku na stojan a chtěl se vydat na případnou pomoc ostatním. Nestihl jsem to. Oba už jsou na tomto břehu. Tak hurá, můžeme sméle pokračovat v jízdě.

Smělost nás opustila asi po sto metrech, kde je cesta znovu zaplavená. A to tak, že hodně. Na délku kolem deseti metrů. Naše štěstí spočívá v tom, že vlevo je přírodní hlinitá hráz a po jejím vršku je vyšlapaná cestička. Dostat se tam s kolama nebude úplně jednoduché, protože cesta je do terénu zapuštěna asi 70 centimetrů. Zkusil jsem, vyšlo to. Za kaluží zase dolů a dalších sto metrů v sedle. A zase stejná situace, jen louže je menší a také obchází vlevo. Za ní je vidět, jak cesta stoupá vzhůru a jestli to není fata morgana, začíná tam asfalt. Tak do toho.

I tuto překážku jsme zdolali bez nehody a pak se ocitli na asfaltu. Teda to je úleva. Ale všeho do času. Za necelý kilometr modrá turistická odbočuje do pole. Je tu nástěnka a na ní instrukce, že rovně po okraji pole a pak doleva. No, nástěnka... je to takové ze dřeva... přírodní... ekologické, prostě kdyby nebylo Ireny, nevšiml bych si toho a považoval to za rozházený kus přírodnin.

Je tu polehlá mokrá tráva. Na opatrnou jízdu to stačí. Vedlejší efekt je, že nám to dokonale očistilo kola i s ráfky. Paráda. A jsme u lesa. Tak teď doleva. Jo, je to správně. Značka je modrá a má tvar písmene L. Tedy značka vedoucí k hradu. Po pár metrech parkujeme kola a dál to bude po svých. Zase je to tu neudržované a na vlečení Mašinky tím vším tady opravdu nemám dost sil. Jdeme kousek po značce a ukazuje se, že bychom to s kolama fakt nedali.

A jsme tu. Dva kousky zdiva je vše, co zbylo z hradu Kozi hřbet.

I toto sídlo na ostrohu nad potokem Mastník bylo podle příprav celkem obstojné. Jen střídalo majitele poněkud častěji, než je zvykem. Tedy to vypadá, že bylo něco špatně. Voda a vlhko? To nepochybně. Tři strany objektu obtéká potok. Zima? Zcela určitě. Jsme na dně údolí typu V s vysokými svahy. Tedy velmi málo slunečního svitu. Pokud vůbec nějaký. Obslužnost? Velmi mizerná. Hradní majetek? Pokud se má na mysli ta pidi osada, skrz kterou jsme přijeli, tak veškerý výtěžek rozhodně nemohl osadě samotné stačit, tím méně hradu. Podle textu příprav v okolí jiný majetek nebyl. A zásobovat hrad ze vzdálenějších majetků? Takže to spíš vypadá, že do objektu a nejbližšího majetku ulejšvali majitelé prachy. Stejně jako se do nemovitostí investuje i dnes. A když přišla bída na Kozáky, prostě se to prodalo a bylo.

Tak, pěkně a krásně, ale mám hlad a na nejbližší asfalt je to skoro dva kilometry polní cestou s neznámou průjezdností. A ani pak není vyhráno, musí se najít hospoda. Vrátili jsme se ke kolům a vysokou mokrou trávou je strkali po modré dál.

Potkali jsme starší pár. Ona kousek vpředu viditelně hledající značku, on telefon v ruce v marné snaze se domluvit s navigací. Oba se nás ptali, jestli náhodou nevíme, kde je tady ten hrad. Nejdříve jednomu, potom druhému, jsme popsali cestu a dál se probíjeli trávou. A výsledek se brzy dostavil. Máme krásně vyčištěné boty. Jenom to chladí trochu víc, než bychom si přáli. A tak jdeme a jdeme, tu a tam se pokoušíme jet, až nás to vyplivlo na začátku vesnice Radič. Irena si odskočila za uskladněné balíky slámy a mohli jsme pokračovat.

Dig.

Přestal mi přesmýkat přesmykač. Včera řetěz, dneska přesmykač, co by asi bylo zítra? Proč nechce přesmýkat přesmykač? Není moc možností. Buď se něco dostalo do dráhy pohybu přesmykače a brání pohybu, a to by být mohlo, vzhledem k terénu, který máme za sebou, nebo je něco s lankovým vedením. Tak jsem se tam podíval a měl jsem částečně potrhane lanko. Tak jsem až domů jel jen na 2. talíř, při každém přerazení jsem v duchu prosil lanko, aby ještě vydrželo, ale hlavně, že to jelo.

Sar.

Jen jsme vjeli na asfalt, měl jsem pocit, že se Mašinka vznáší nad povrchem a upaluje, jako kdyby jí brzdové obložení hořelo. A koukám, že Irena i Standa jsou na tom stejně.

Přejeli jsme terénní vlnu a krásně po rovině a pak dolů to mástíme k Neveklovu. Není to úplně na trase, ale i tam to znám a jedu na jistotu. Na náměstí je ta hospoda Na radnici, kde se dá na kole vjet až do lokálu.

Vjíždíme na náměstí a všechno je jinak. Vypadá to tu stejně jako před léty, jen se změnila poměry v pohostinství. Ze známého podniku v budově radnice je dnes Čínská

restaurace. Tak to ne. Jednak na činu nemám chuť a jednak mají zavřeno. Ale co stojí za povšimnutí je pizzerie v opačném koutě náměstí. Ani pizza mě příliš neoslovuje. Ale od místních jsme se dozvěděli, že ty nenápadné prosklené dveře tady vedle, je vchod do restaurace. Průzkum to potvrdil. Prošli jsme lokálem, a hle, ve dvoře mají zahrádku. A protože není zima, i když je slunce za mraky, budeme venku.

Zasedli jsme a v mžiku byla u nás servírka. Dala nám jídeláky a začal jsem s ní laškovat a různě si ji dobírat. Při otázce, jak s pitím jsem projevil zájem o Plzeň ale načepovanou s přesahem přes okraj püllitru asi tak dva centimetry do výšky a teprve potom pěnu. Chytila se laškování a odpověděla, že by to šlo tak maximálně s tuplákem. Hmm, škoda. Ale moment, zeptá se, protože si matně pamatuje, že tupláky ve skle mívali. A odešla. Považoval jsem to za vyřízení. Ale jaké bylo překvapení, když se za pár minut vrátila s tuplákem, ze kterého čněla obrovská pěnová čepice. Oba jsme nešetřili úsměvy a drobným špičkováním. Teda tady se mi líbí! Přinesli nám jídlo. Já jsem se svým řízkem spokojen. I Standa s Irenou se k objednanému vyjadřují kladně. Dobrá, vzhledem k pokročilému času dopijem a pojedem. Škoda. Dneska bych určitě ještě dva tupláky dal...

Odjíždíme. Vrátil jsem nás na trasu, a protože jedeme pořád mírně z kopce mastíme to pěkným fofrem přes Ouštice, Soběšovice, Dunávice a Chleby do Týnce nad Sázavou.

Ano, tudy jsme jeli i včera. Ale společný kus je jen přes most. Tam jsme včera jeli rovně nahoru, dnes zatočíme vpravo a po rovině až k hradu Zbořený Kostelec. Zase šutry. Ale nezastavujeme, protože jsme tu letos už byli. Krátká pauza na zastávce autobusu a vzhůru k Čakoviciům. Ano vzhůru. První část je celkem jetelná, kopec je mírný. Postupně se sklon zvyšuje, až u fabriky je to už moc moc nahoru. Jsem překvapen jak jednoduše a téměř bez námahy se mi to povedlo vyjet. Že by v mně po téměř celé sezóně nějaká ta kondice přecijen byla?

V Kamenici mi Standa ukázal nábližku, která míjí finální kopec a dovedla nás na křižovatku se Starou Benešovskou. Mám to tu vymyšlené terénem mimo silnici s objezdem

kopce v Nové Hospodě, ale není to vyzkoušené a připozdívá se, a tak použijeme osvědčenou cestu skrz Petřikov. Přes pokročilou dobu a stmívání se jede pořád dobře. Co však není v pořádku, že Irena nemá zadní světlo. Nebo jinak. Má zadní světlo, ale je nepoužitelné, protože je pod sedlem a báglik na nosiči za sedlem rozhodně není průsvitný. Řešíme to tak, že na konci vlaku jede Standa, který disponuje předepsaným světelným parkem, a já se svým světelným cirkusem jedu vepředu a Irena se svou bludičkou pobývá uprostřed. Projeli jsme Petřikov, Křížkový Újezdec, Olešky a Herink. Tady se vedení ujal Standa a vede nás co nej efektivněji, tedy co nejkratěji mimo silnice do Jesenice, kde je dnešní oficiální konec a Standa bydlištěm. Protáhl nás lesem, klíčkami a smyčkami za úplně tmy k sobě domů. Bohužel na dojezdového panáka nemáme čas, a tak jen Ireně věnoval a namontoval zadní světlo, dovedl nás k pumpě, kde proběhl loučící ceremoniál. Nechtělo se nám. Ani jednomu. Ale bohužel je nedělní večer, máme své povinnosti a zítra ráno budeme s láskou a vděčností vydělávat na své vykořisťovatele, a tak s Irenou musíme pokračovat do Vršovic. Máme to 17 kilometrů, našťásti skoro pořád z kopce. Tak čau, my jedeme.

Dovedl jsem nás na Starou Benešovskou a opravdu jsme dost rychle upalovali směrem do centra. Prohnali jsme se kolem Zelených Domků, minuli IKEM, spadli k Thomayerce a trochu nás zdržel Kačerov nahoru. Ale pak úprkem dolů, Hadovitou do Michle, dole ostrá levá do Nuslí, u kostela pravá na stezku u Botiče, kolem finančáku podél vody, pak odbočkou do Ukrajinské, hned pravá do Petrohradské a přes Vršovickou rovně domů. Od rozloučení se Standou uplynulo 40 minut. Velmi pěkně. Irena ještě řešila, jak z bahnitě koule zase udělat krásné, čisté a lesklé kolo. Jestli s ním zajet do ruční myčky s Wapovým tlakovým čističem, nebo kyblík, smetáček, teplá voda někde na trávě. Zatáhli jsme kola do sklepa, rozloučili se, a to je pro tuto výpravu všechno.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	50	1936	85	14,5	14 - 5

Epilog:

K úplnému pohodlí měla tato výprava poněkud dále. Vlastně ne. Velký špatný byly asi tři kilometry bahnem. Jinak to bylo v pořádku. Ani délka nebyla nijak přetížena. Kromě Čakovic žádné velké převýšení... Ať je to jak chce, já jsem spokojen. Zažili jsme spoustu věcí, pobavili se, posílili tělo i ducha, prostě se mi to líbilo. Jen bych byl velmi rád, kdyby tyhle podzimní výpravy nemusely být dělené a nemuselo se na noc domů. Dříve to tak bylo, ale dnes je prakticky vyloučené sehnat, díky ubytovaným Ukrajincům a jiným uprchlíkům a prudkému nárůstu cen úplně všeho, cenově rozumný nocleh pod střechem...

Dig.

Z obou dnů mám krásně zážitky a opět to opakuji, v Česku je krásně a rád tu budu jezdit. Navštěvovat mně neznámá místa, která jsou i dost složité k nalezení, to je zážitek.

Sar.

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

čtyři co rádi dušičky...: Dig, Lenka, Standa a Irena

135 km

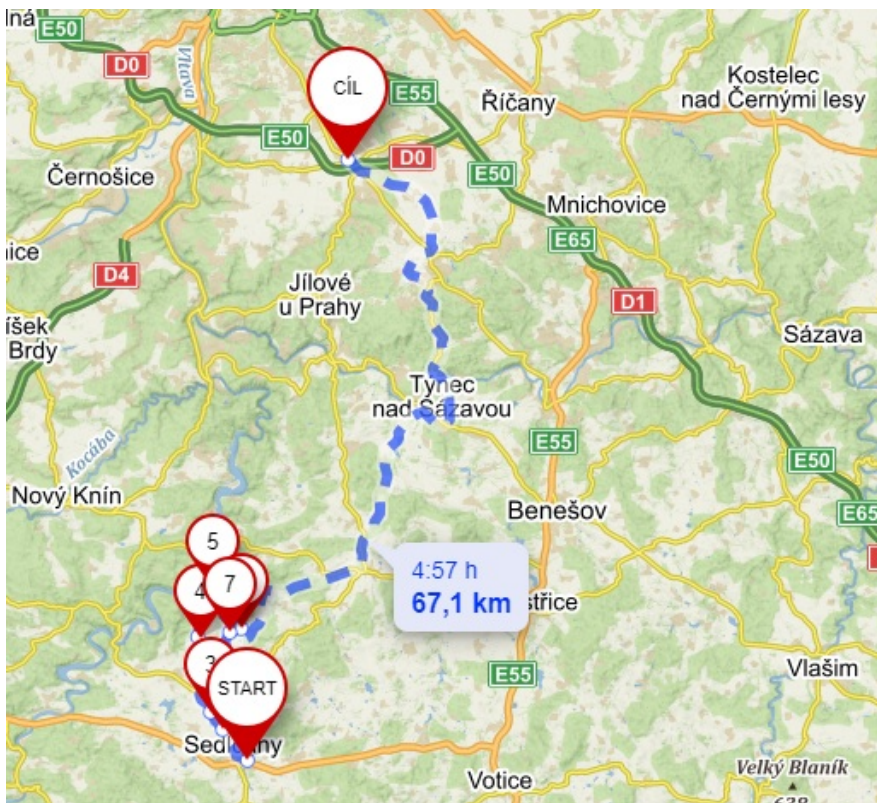
Uzavírání cest

Trasa výpravy

Den první

den druhý

Osoby, jejich zkratky a písmo:

*Dig (Dig), Lenka (Lek), Anna (Anh), Irena (Irc), Andrea (Anv), Jana (Jah), Dig (Dig), Lenka (Lek), Anna (Anh), Irena (Irc), Andrea (Anv), Jana (Jah), **Standa (Sar)**, Jirka (Jis).*

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

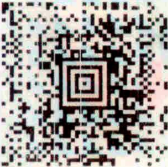
Obrazová příloha:

ČD České dráhy BE714 0406

1154 *0526-777 BE0406 UPOK010593
28.10.22 18:53 Praha-Vrsovice
Flexi základní Osob: 1 Trida: 2
jednošměrná Km: 23
Z: **Praha-Kolovraty**
Do: **Cerčany**
Pres: Říčany

Plati od: 29.10.22
do: 30.10.22 06:00

Plati jen ve vlacích ČD.
Jízdu nutno nastoupit 1.den platn.

 Sazba DPH 10%
ZDD: 64715/132841
Cena: Kč 47,-

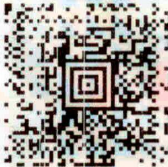
ČD 0735 24113

ČD České dráhy BE714 0407

1154 *0526-778 BE0407 UPOK010593
28.10.22 18:53 Praha-Vrsovice
ZAVAZADLO Osob: 1
Km: 23
Z: **Praha-Kolovraty**
Do: **Cerčany**
Pres: Říčany

Plati od: 29.10.22
do: 30.10.22 06:00

Plati jen ve vlacích ČD.
Jízdu nutno nastoupit 1.den platn.

 Sazba DPH 10%
ZDD: 64715/132842
Cena: Kč 30,-

ČD 0735 24113

BE714 0410

1154 *0526-781 BE0410 UPOK010593

28.10.22 18:56 Praha-Vršovice

ZAVAZADLO

Osob: 1

Km: 74

Z: Praha-Zahradní Město

Do: Sedlčany

Přes: Čerčany

Plati od: 30.10.22

do: 31.10.22

Plati jen ve vlacích CD.

Jízdu nutno nastoupit 1.den platn.

Sazba DPH 10%

ZDD: 64715/132845

Cena: Kč 40,-

11 3010200707

CD073524A13

BE714 0408

1154 *0526-779 BE0408 UPOK010593

28.10.22 18:55 Praha-Vršovice

Místenka

Ref: 545737594339

Z: Praha hl.n.

Do: Olbramovice

Osob: 1 Trida: 2 Vlak: 707 Vůz: 370

Misto+kolo

Odjezd: 30.10.22 07:30

Okno

Nekurák 56

Sazba DPH 10%

ZDD: 64715/132843

Cena: Kč 35,-

11 3010200707

CD073524113

1154 *0526-780 BE0409 UPOK010593

28.10.22 18:53 Praha-Vršovice

Flexi základní Osob: 1 Trida: 2
jednosměrná Km: 74

Z: Praha-Zahradní Město

Do: Sedlčany

Pres: Čerčany

Platí od: 30.10.22

do: 31.10.22

Platí jen ve vlacích ČD.

Jízdu nutno nastoupit 1.den platn.

Sazba DPH 10%

ZDD: 64715/132844

Cena: Kč 124 -

30.10.2020/07

CD 0735 24113

© Hell's Tour_{club} 2022
Dig & Sar
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz